

Proloog

Tevreden staar ik naar mijn beeld in de spiegel, iets wat niet vaak voorkomt. Vorige week heb ik geshopt met mijn beste vriendin om de perfecte outfit te vinden voor mijn jubileum met Stefan. Alweer vijf jaar samen en dat moet gevierd worden! We gaan uit eten en hij wilde graag het restaurant uitkiezen. De plek is nog steeds een verrassing, dus wacht ik gespannen af.

Stefan ligt op bed en kijkt eindelijk op van zijn telefoon. ‘Ga je echt die jurk aandoen? Hij maakt je dik,’ zegt hij afkeurend.

Geschrokken kijk ik weer in de spiegel. Waarschijnlijk heeft hij gelijk. Hoe kon ik dat nou niet zien? Ik graai in mijn kledingkast naar het jurkje waarvan ik weet dat Stefan er dol op is en kleed me snel om. Het is kort en met een laag decolleté, waardoor ik me er altijd een beetje naakt in voel. Op deze speciale dag wil ik Stefan niet teleurstellen.

‘Absoluut beter,’ mompelt Stefan, wiens ogen daarna weer aan zijn mobiel geplakt zitten.

‘Zullen we maar eens gaan?’ vraag ik.

Na wat gezucht en gesteun staat Stefan op. Naast hem ben ik een tikje *overdressed*. Hij heeft nog dezelfde spijkerbroek en trui aan waarmee hij de dag begon en is duidelijk niet van plan zich om te kleden. Ik bewonder het altijd dat hij lekker zichzelf is. Onze relatie is zo stabiel dat hij niet meer het gevoel heeft dat hij zijn best voor me hoeft te doen. Dat is onvoorwaardelijke liefde, denk ik.

We lopen naar buiten en de spanning in mijn buik wordt groter. Dit etentje staat al eventjes op de planning, dus al die tijd heb ik kunnen speculeren waar we heen gaan. We stappen op de fiets en tijdens de rit is het stil. Na tien minuten stopt Stefan en parkeert zijn fiets. In de verte zie ik een paar van zijn beste vrienden voor de snackbar staan. Ook toevallig. Ze zwaaien wild naar ons en Stefan loopt snel die richting op. Het kost me moeite hem nog bij te

houden. Ik probeer zijn hand vast te pakken, maar die schudt hij snel los.

‘Het is warm vandaag. Ik heb geen zin in een zweethand, Roos.’

Op dat moment waait er een windvlaag langs ons en loopt er een rilling over mijn rug. Heeft hij het serieus warm? Het zal dan wel aan mijn korte jurkje liggen dat ik het frisjes heb.

Als we stoppen bij de vreeschuur zakt de moed me in de schoenen. ‘Is dít de verrassing waar we gaan eten?’ vraag ik ongelovig.

‘Klopt. We hebben elkaar immers ontmoet tijdens het stappen, en daarna gingen we hier met z’n allen patat halen. Weet je nog?’

‘Natuurlijk weet ik dat nog,’ zeg ik een beetje bitter.

‘Jezus Roos, haal die grafbakkes eens van je gezicht. Je wilde per se uit eten en hier staan we dan.’

Ik schud de teleurstelling van me af als we naar binnen gaan. Zijn vrienden lopen achter ons aan. Ze waren er immers ook bij toen de vonk tussen Stefan en mij destijds oversloeg. Ik moet inderdaad niet zeuren. Hij bedoelt het allemaal lief.

Ik had het voornemen mezelf vanavond eens te trakteren op een paar glazen goede wijn, ongeacht de prijs. Helaas hebben ze hier alleen lauw bier.

Stefan gooit de ene na de andere achterover alsof het water is. De mannen zijn al snel aangeschoten terwijl ik nuchter – en een beetje misselijk door het veel te vette fastfood – voor me uit staar.

‘Ik weet het moment dat ik Roos voor het eerst zag nog heel goed. Ik wist het meteen: die moet ik veroveren,’ zegt Stefan luid. De mensen om ons heen gluren nieuwsgierig naar onze tafel. ‘Je was zo hongerig naar me. En kijk ons nu eens, nog steeds een stelletje.’ Stefan pakt mijn kin vast en kijkt me grijnzend aan. Het laat me blozen.

Ondanks dat ik aardig wat drank ophad, kan ik me onze ontmoeting nog heel goed herinneren. Hij fluisterde de hele nacht lieve dingen in mijn oor, waar ik op reageerde met een flirterige giechel.

Het was voor iedereen duidelijk wat er speelde tussen ons. In die tijd was hij nog een echte player. Daarom voelde ik me extra speciaal toen hij me vertelde dat hij dat achter zich wilde laten en helemaal voor mij zou gaan. Het is daarna nog een paar keer misgegaan, maar ik snapte wel dat een vaste relatie na zoveel vrijheid nog even wennen was.

Dat Stefan na het eten nog wil stappen, is inmiddels geen verrassing meer. Hoewel ik eigenlijk had gerekend op een knus avondje op de bank. Maar ja, knuffelen op de bank kan natuurlijk ook wel een andere keer. Ik plak een glimlach op mijn gezicht.

Als we de kroeg binnenkomen, kijken Cleo en ik elkaar verbaasd aan.

‘Zou jij niet romantisch uit eten gaan?’ vraagt ze.

‘Onwijs,’ antwoord ik sarcastisch.

Cleo kijkt minachtend zijn kant op. Mijn beste vriendin is niet zo’n fan van Stefan. In het begin kwetste haar vijandigheid naar hem me nog, maar inmiddels heb ik het maar geaccepteerd. Ze vindt dat ik beter verdien. Dat slaat natuurlijk helemaal nergens op. Alsof ik ooit nog zo’n knap vriendje zou kunnen krijgen. Ik moet juist in mijn handen knijpen dat hij mij heeft uitgekozen.

Stefan regelt voor iedereen een drankje en besteedt daarna geen aandacht meer aan me. Er zijn vandaag veel mooiere vrouwen aanwezig en hij heeft dat duidelijk ook door. Ik probeer de jaloezie weg te duwen. Hij is gewoon heel erg sociaal. Een allemansvriend.

‘Ik zou hem willen castreren en al dat overbodige testosteron terugdringen,’ mompelt Cleo kwaadaardig.

Hoewel ik het eigenlijk voor mijn vriend zou moeten opnemen, schiet ik toch in de lach. Dat stopt snel als ik hem plotseling iets té sociaal zie doen voor iemand in een monogame relatie. Zijn tong beweegt wild in iemands mond, en het is niet de mijne. Mijn hart wordt volledig de grond in getrapt. Naast me hoor ik Cleo geschokt

naar adem happen. Stefans vrienden kijken ongemakkelijk naar mij en weer terug naar hem. Volgens mij twijfelen ze of ze moeten jodelen omdat hij een vrouw heeft gescoord, of hem in elkaar moeten slaan vanwege vreemdgaan. Zelf staar ik bevroren naar het tafereel.

Na een tijdje krijgt Stefan mij in het oog en laat hij de vrouw gelijk los. Hij haalt zijn schouders op en loopt weg, naar buiten. Ik weet mijn voeten in beweging te krijgen en ren achter hem aan. Hij is een gelegenheidsroker en haalt een sigaret uit zijn zak.

‘Wat?’ zegt hij geïrriteerd als ik voor hem sta.

‘Je was net aan het bekken met iemand anders!’ roep ik hysterisch.

Stefan kijkt me woest aan. Hij is duidelijk flink bezopen en de walm van alcohol laat me kokhalzen. Als hij ziet dat ik verder wil praten, grijpt hij mijn haren vast en trekt me ruw naar zich toe.

‘Luister goed,’ zegt hij met een ijskoude stem. ‘Het is voor mij heel moeilijk om in een monogame relatie te zitten. Je begrijpt dan toch wel dat ik tussendoor wat afwisseling nodig heb? Je denkt dat je goed genoeg voor me bent, maar dat is niet zo.’

Als ik begin te huilen maakt hij een sussend geluid.

‘Niet zo dramatisch. Wat stelt een zoen in de kroeg nou voor? Die naïviteit komt me inmiddels mijn strot uit.’ Hij grijpt me nog steviger vast en zet zijn nagels in mijn hoofdhuid. Ik klem mijn kiezen op elkaar om het niet uit te gillen van de pijn. Voor het eerst in mijn leven ben ik daadwerkelijk bang voor een man.

Een paar voorbijgangers blijven staan en hij laat me eindelijk los.

Op dat moment komt Cleo de kroeg uitgestormd. Een blik op mijn verwilderde gezicht zegt haar genoeg en ze kijkt alsof ze Stefan ter plekke wil vermoorden. Op een heel gruwelijke manier. Hij lijkt niet onder de indruk en zwalkt op zijn benen. Ze duwt me zachtjes aan de kant zodat ze tegenover hem komt te staan. ‘Weet je Stefan, eigenlijk heb ik gewoon medelijden met je. Uiteindelijk zul je eenzaam sterven. Daarnaast komt er vanzelf een keer een

vrouw die je lul eraf hakt in je slaap nadat je haar voor de zoveelste keer bedrogen hebt.’

Er trilt een spiertje in Stefans kaak. Er zijn inmiddels steeds meer mensen om ons heen komen staan. Ze kijken ons met grote ogen aan en balen volgens mij dat ze geen popcorn bij zich hebben.

Plotseling geeft Cleo hem een harde trap in zijn ballen. Hij hapt naar adem en krimpt in elkaar van de pijn. ‘Alvast even een voorproefje,’ zegt ze op zoete toon. Daarna trekt ze me weg. ‘Ga jij maar even zitten. Ik pak onze jassen wel en dan breng ik je naar huis.’

Terwijl ik plaatsneem op het bankje verdwijnt Cleo weer de kroeg in. Ik kan niet stoppen met rillen. Vijf jaar lang dacht ik dat deze jongen van mij hield. Dat we voor elkaar gemaakt waren en altijd samen zouden blijven. Hij was mijn allereerste vriendje. Mijn hersenen draaien op volle toeren. Herinneringen schieten door mijn hoofd. Wat was er eigenlijk echt in onze relatie? Hoeveel rode vlaggen heb ik wel niet gemist?

Dit nooit meer. Nooit meer zal ik me laten inpalmen door een man als Stefan.

Hoofdstuk 1

Een jaar later

Ik schrik wakker. Het is verdacht licht in de kamer. Ik kreun en wil me omdraaien om verder te slapen. Automatisch kijk ik even naar de klok. Een reeks scheldwoorden ontsnapt uit mijn keel. Snel spring ik mijn bed uit en ruk een broek en shirt uit mijn kast. Ik heb de wekker toch echt gezet gisteravond? Of was ik zo moe dat mijn hersens toen al sliepen? Ik trek de la open om schone sokken te pakken. Natuurlijk is er van elke sok maar één. Nooit een paar dat samen verdwijnt om de wereld buiten de la te ontdekken, dat zou veel handiger zijn: hier zijn alleen maar echtscheidingen. Twee verschillende dan maar, misschien brengt het geluk.

Mijn blonde haar gaat in een rommelige staart en ik duw een krentenbol mijn mond in. Make-up komt in de trein wel. Haasten is niet mijn ding, maar ik moet er toch aan geloven.

Ik slaak een zucht van verlichting als het station in zicht is. Ik ren de trappen op, helemaal klaar om door het poortje te gaan. Te weinig saldo. Dit meen je niet!

Ik schiet weg om...